PERCY JACKSON

CHLAPEC – POLOBOH – HRDINA

KLIATBA TITANOV

RICK RIORDAN

FRAGMENT

Percy Jackson

Kliatba Titanov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Percy Jackson 3 – Kliatba Titanov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Kliatba Titanov

Kliatba Titanov

Napísal Rick Riordan

FRAGMENT

Rick Riordan
Percy Jackson 3 – Kliatba Titanov

Prvý raz vyšlo v roku 2007 vo vydavateľstve Hyperion Books for Children,
114 Fifth Avenue, New York, New York 10011-5690, First Hyperion Paperbacks edition
Copyright © 2007 by Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt Literary Agency.
ISBN 978-1-4231-0334-9

Anglický originál *Percy Jackson 3 – The Titan's Curse*
preložila Jana Veselá
Redakčná a jazyková úprava Ján Ďurčo
Zodpovedná redaktorka Lenka Macková
Technická redaktorka Lucie Mikešová
Vydalo Vydavateľstvo Fragment v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika ako svoju 561. publikáciu
Dotlač 1. vydania, 2018
Sadzbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s.r.o., 2018. Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť kopírovaná a rozmnožovaná za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu nakladateľa.
Translation © Jana Veselá, 2010

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-8089-467-2 (1. vydanie 2010)
ISBN e-knihy 978-80-566-1150-0 (1. zverejnenie, 2019)

Venované Topherovi Bradfieldovi,
táborníkovi, ktorý vybudoval špeciálny svet

OBSAH

1. Moja záchranná akcia dopadne úplne pod psa 9
2. Zástupca riaditeľa spúšťa tŕňomet 27
3. Bianca di Angelová si volí cestu 39
4. Tália podpáli Nové Anglicko 56
5. Volám na dno oceána 69
6. Starý známy mŕtvy zájde na kus reči 88
7. Všetci okrem koní ma nenávidia 106
8. Dávam nebezpečný sľub 129
9. Učím sa pestovať zombie 140
10. Zničím pár kozmických lodí 158
11. Grover dostane lamborghini 168
12. Trénujem snoubording s prasaťom 181
13. Navštívime božiu skládku 197
14. Mám priehradný problém 223
15. Mlátim sa so streleným dvojníkom Santa Clausa 245
16. Stretneme draka, ktorému hrozne páchne z papule ... 267
17. Nesiem na chrbte pár miliónov kíl 289
18. Rozlúčka s kamarátkou 304
19. Bohovia hlasujú o tom, ako nás zabiť 313
20. Na Vianoce dostanem nového nepriateľa 331

Prvá kapitola

MOJA ZÁCHRANNÁ AKCIA DOPADNE ÚPLNE POD PSA

V piatok pred vianočnými prázdninami mi mama zbalila veci na spanie a pár vražedných zbraní a odviezla ma do novej internátnej školy. Cestou sme vyzdvihli moje kamošky Annabeth a Táliu.

Presun z New Yorku do Bar Harboru nám zabral osem hodín. Diaľnicu bičoval dážď so snehom. Annabeth, Tália a ja sme sa nevideli už niekoľko mesiacov, ale tá fujavica nás znervózňovala rovnako ako predstava, čo nás čaká, a tak sme toho veľa nenarozprávali. Na rozdiel od mojej mamy. Tá totiž, keď je nervózna, melie viac než inokedy. Keď sme sa konečne dostali k akadémii Westover, už sa stmievalo a mama stihla vytárať Annabeth a Tálii všetky trápne historky z môjho detstva.

Tália utrela zarosené okienko a vykukla von. „Fíha! To bude teda zábava...“

Budova Westoveru vyzerala ako sídlo nejakého diabolského rytiera. Bola postavená z čierneho kameňa, mala vežičky, úzke okienka a mohutnú dvojitú drevenú bránu. Vypínala sa na zasneženom skalnom útese

nad veľkým zamrznutým lesom na jednej strane a sivým rozbúreným oceánom na druhej.

„Vážne nechcete, aby som na vás počkala?“ spýtala sa mama.

„Nie, mami, vďaka,“ pokrútil som hlavou. „Neviem, ako dlho to bude trvať. My to zvládneme.“

„No ako sa dostanete naspäť? Bojím sa o teba, Percy.“

Dúfal som, že sa nečervenám. Akoby nestačilo už to, že ma do bitiek musí voziť autom mama.

„Netrápte sa, pani Jacksonová,“ povzbudivo sa na ňu usmiala Annabeth. Svetlé vlasy mala napchaté pod lyžiarskou čiapkou, spod ktorej jej vykúkali oči sivé ani oceán. „Postaráme sa, aby sa mu nič nestalo.“

Zdalo sa, že mamu to trochu upokojilo. Myslí si o Annabeth, že je to tá najrozumnejšia polobohyňa, aká kedy chodila do ôsmej triedy. Podľa jej názoru mi Annabeth už veľakrát zachránila krk. Jasné, má pravdu, ale to ešte neznamená, že sa mi to páči.

„No tak dobre, decká,“ povzdychla si mama. „Máte všetko, čo potrebujete?“

„Áno, pani Jacksonová,“ prikývla Tália. „Vďaka za odvoz.“

„Máte náhradné svetre? A číslo na môj mobil?“

„Mami...“

„Máš ambróziu a nektár, Percy? A zlatú drachmu pre prípad, že by ste potrebovali kontaktovať tábor?“

„No tak, mami! My to zvládneme. Poďme, baby.“

Mama sa zatvárila trochu ukrivdene, čo ma dosť škrelo, ale už som chcel konečne vypadnúť z auta. Než

by som si mal vypočuť ešte jednu historku o tom, ako rozkošne som v troch rokoch vyzeral vo vani, radšej by som sa zahrabal do snehu a dobrovoľne zamrzol.

Annabeth a Tália vystúpili hneď po mne. Vietor mi prefukoval zimný kabát, akoby do mňa vrážal ľadové dýky.

Len čo mamino auto zmizlo z dohľadu, Tália vyhlásila: „Tvoja mama je super, Percy."

„Hej, celkom ujde," uznal som. „A čo ty? Vídaš sa niekedy so svojou mamou?"

Sotva som to dopovedal, už som to oľutoval. Tália sa vedela tváriť ako čert, najmä vďaka tým pankáčskym handrám, ktoré večne nosila – roztrhanej vojenskej bunde, čiernym koženým nohaviciam, reťazi –, a načierno podmaľovaným prenikavým modrým očiam. No ten pohľad, ktorým ma spražila teraz, tromfol všetky jej diabolské výrazy. „Aj keby to bola tvoja starosť, Percy..."

„Radšej poďme dovnútra," skočila jej do reči Annabeth. „Grover na nás určite čaká."

Tália sa pozrela na hrad a otriasla sa. „Máš pravdu. Som zvedavá, čo také objavil, že nás zrazu nutne potrebuje."

Zahľadel som sa na temné westoverské veže. „Určite nič dobré," tipoval som.

Dubové dvere sa z vŕzganím otvorili a my sme spolu s rozvíreným snehom vpadli do vstupnej haly.

Zmohol som sa len na prekvapený vzdych: „Íha."

Na stenách obrovskej haly viseli vojenské zástavy a celý arzenál zbraní: staré pušky, bojové sekery a plno ďalších vecí. Vedel som, že Westover je vojenská škola, ale mal som dojem, že ta výzdoba by dorazila každého. A to doslova.

Ruku som spustil k vrecku s Anaklusmom, vražedným guľôčkovým perom. Cítil som, že niečo visí vo vzduchu. Nejaké nebezpečenstvo. Tália si prešla rukou po striebornom náramku, svojom obľúbenom čarovnom predmete. Vedel som, že myslíme na to isté – schyľuje sa k boju.

Annabeth prehodila: „Zaujímalo by ma, kde...“

Dvere za nami sa zabuchli.

„Fa... fajn,“ zakoktal som. „Asi sa tu chvíľu zdržíme.“

Začul som, že z druhého konca haly sa ozýva hudba. Znela ako tanečná.

Batohy sme si schovali za jeden zo stĺpov a vybrali sme sa cez sieň. Prešli sme len kúsok, keď som na kamennej dlážke začul kroky. Z prítmia sa vynorili nejaký muž so ženou a zamierili k nám.

Obaja mali krátke sivé vlasy a čierne uniformy s červeným lemovaním vo vojenskom štýle. Žena mala jemné fúziky a chlapík bol hladko oholený. Podľa mňa to malo byť skôr naopak. Kráčali nejako meravo, akoby mali na chrbte priviazaný zmeták.

„No?“ vyštekla tá ženská. „Čo tu robíte?“

„Hm...“ Uvedomil som si, že s takýmto niečím som nepočítal. Sústredil som sa na to, ako sa dostať ku

Groverovi a zistiť, čo sa deje, a ani mi nenapadlo, že by sa niekto mohol čudovať, prečo sa v noci vkradli do školy tri deti. V aute sme sa o tom, ako sa dostaneme dovnútra, vôbec nebavili. Vykoktal som: „Madam, my sme len...“

„Ha!“ vyštekol muž, až som nadskočil. „Hostia na ples nemôžu! Nerobte nám tu z toho ž... žungľu!“

Hovoril s nejakým prízvukom – asi francúzskym. Vyslovoval dž ako ž. Bol vysoký a mal ostré črty tváre ako dravec. Keď hovoril, nozdry sa mu rozťahovali, takže bolo dosť ťažké necivieť mu rovno do nosa, a každé oko mal inej farby – jedno hnedé, druhé modré – ako túlavá mačka.

Čakal som, že nás už-už vyhodí do mrazu, ale potom Tália podišla dopredu a spravila niečo dosť divné.

Prenikavo a hlasno luskla prstami. Možno sa mi to len zdalo, ale akoby jej z ruky vyrazil nápor vetra a prehnal sa po sále. Zaplavil nás a zástavy na stenách zaviali.

„My predsa nie sme nijakí hostia, pane,“ vyhlásila Tália. „My sem chodíme do školy. Pozrite, to som ja Tália. A toto sú Annabeth a Percy. Ôsmaci.“

Učiteľ prižmúril dvojfarebné oči. Netušil som, o čo Tálii ide. Teraz nás s najväčšou pravdepodobnosťou potrestajú za klamstvo a navyše vyhodia do tej fujavice. No zdalo sa, že ten muž zaváhal.

Pozrel na svoju kolegyňu. „Pani Pulhamová, vy tých študentov poznáte?“

Aj keď sme sa dostali do poriadnej kaše, mal som

čo robiť, aby som nevyprskol do smiechu. Učiteľka, a volá sa Pľuhavová? To je hádam vtip..

Žena zažmurkala, akoby ju práve niekto prebudil z tranzu. „Á... áno. Myslím, že áno, pane." Zamračila sa na nás. „Annabeth. Tália. Percy. Čo robíte mimo telocvične?"

Kým sme stihli odpovedať, začul som ďalšie kroky a pribehol k nám Grover, úplne bez dychu. „Vy ste už dorazili! Vy..."

Keď zbadal učiteľov, zarazil sa. „Á, pani Pulhamová, doktor Thorn! Ja, hm..."

„Čo to má znamenať, pán Underwood?" spýtal sa ten chlap tónom, z ktorého bolo jasné, že Grovera neznáša. „Čo myslíte tým, že dorazili? Tí študenti tu predsa bývajú."

Grover nahlas preglgol. „Áno, pane. Samozrejme, doktor Thorn. Len som si myslel, že dorazili... ten punč na plese! Bol vynikajúci. A oni ho dorazili!"

Doktor Thorn na nás vrhol nenávistný pohľad. Dospel som k názoru, že jedno oko musí mať umelé. To hnedé? Alebo to modré? Tváril sa, akoby mal sto chutí zhodiť nás z najvyššej hradnej veže, ale pani Pulhamová zasnene vyhlásila: „Áno, ten punč bol naozaj skvelý. A teraz bežte, všetci. Z telocvične už nesmiete odísť!"

To nám nemusela hovoriť dvakrát. Odporúčali sme sa so samým „Áno, madam" a „Áno, pane" a trochu sme sa pri tom aj ukláňali, pretože sa nám zdalo, že sa to celkom hodí.

Grover nás postrkoval halou k miestu, z ktorého vychádzala hudba.

Aj keď som na chrbte cítil pohľady učiteľov, priblížil som sa k Tálii a potichu sa jej spýtal: „Ako si spravila to s tým lusknutím?“

„Myslíš hmlu? Chceš povedať, že Cheirón ti ešte neukázal, ako sa to robí?“

V krku mi navrela nepríjemná hrča. Cheirón bol náš hlavný vychovávateľ v tábore, ale nič také mi nikdy neukázal. Prečo to naučil Táliu, a mňa nie?

Grover nás nahnal k dverám s nápisom TV, čo som rozoznal aj napriek svojej dyslexii.

„To bolo o chlp!“ vydýchol si Grover. „Vďaka bohom, že ste sa sem dostali!“

Annabeth a Tália Grovera objali. Ja som si s ním poriadne tľapol.

Bolo fajn po toľkých mesiacoch ho zase vidieť. Trochu vyrástol a na brade mu vyrazili ďalšie chlpy, ale inak vyzeral ako vždy, keď sa maskoval za človeka – červená čiapka na kučeravých hnedých vlasoch mu zakrývala kozie rohy, neforemné džínsy a tenisky s falošnými chodidlami maskovali chlpaté nohy a kopytá. Mal na sebe čierne tričko s nápisom. Chvíľku mi trvalo, kým som ho rozlúštil, ale stálo tam „Akadémia Westover: Pešiaci“. Netušil som, či to je niečo ako Groverova hodnosť, alebo len školské heslo.

„Takže čo sa deje?“ spýtal som sa.

Grover sa zhlboka nadýchol. „Našiel som dvoch.“

„Dvoch polokrvných?“ začudovala sa Tália. „Tu?“

Grover prikývol.

Už nájsť jedného polokrvného dalo poriadne zabrať. Tento rok Cheirón vyhlásil satyrom pohotovosť a vyslal ich po celej krajine, aby prehľadávali školy od štvrtej triedy až po strednú a pátrali po možných nováčikoch. Nastali zúfalé časy. Strácali sme táborníkov. Potrebovali sme každého nového bojovníka, ktorého sme objavili. Problém spočíval v tom, že toľko polobohov jednoducho neexistovalo.

„Brata a sestru," vysvetľoval. „Majú desať a dvanásť. Neviem, od ktorého boha pochádzajú, ale sú silní. Lenže tlačí nás čas. Potrebujem pomoc."

„A čo obludy?"

„Jedna." Grover znervóznel. „Už niečo tuší. Neviem, či to už vie s istotou, ale dnes sa končí polrok. Určite im nedovolí odísť zo školy, kým si to neoverí. Možno máme poslednú šancu! Vždy, keď sa k nim priblížim, hneď sa zjaví a blokuje ma. Neviem, čo mám robiť!"

Grover vrhol zúfalý pohľad na Táliu. Snažil som sa nebrať to osobne. Bývali časy, keď sa Grover obracal na mňa, ale Tália mala väčšiu autoritu. A nielen vďaka tomu, že jej otec bol Zeus. Ona mala s odrážaním oblúd v reálnom svete väčšie skúsenosti než my všetci dokopy.

„Dobre," vyhlásila. „Tí polokrvní sú na plese?"

Grover prikývol.

„Tak si pôjdeme zatancovať," rozhodla Tália. „Kto je tá obluda?"

„No," zatiahol Grover a nervózne sa poobzeral. „Práve ste sa s ňou stretli. Zástupca riaditeľa doktor Thorn."

Vo vojenských školách platí zvláštne pravidlo: Len čo nastane nejaká výnimočná príležitosť a žiaci sa nemusia navliecť do uniforiem, začnú vyvádzať ako odtrhnutí z reťaze. Asi preto, že inokedy tam treba dodržiavať prísnu disciplínu. Zdá sa im, že si to musia vynahradiť alebo čo.

Po podlahe telocvične sa váľalo plno čiernych a červených balónikov a chalani si ich navzájom kopali do tvárí alebo sa pokúšali priškrtiť jeden druhého stuhami krepového papiera, pripevnenými k stenám. Vymaľované baby chodili v skupinkách, ako to majú vo zvyku, ponavliekané do tričiek na ramienka, svetlých nohavíc a topánok, ktoré vyzerali ako nástroje na mučenie. Každú chvíľu sa ako húf piraní prihnali k nejakému chudákovi, obklopili ho, vrieskali a rehúňali sa, a keď mu konečne dali pokoj, mal ten chalan vo vlasoch stuhy a po celej tvári stopy po rúži. Niektorí starší chalani mi pripomínali mňa samého – rozpačito postávali na okraji telocvične a snažili sa schovať, akoby ich každú chvíľu čakal boj o život. A mňa aj čakal...

„Tam sú." Grover ukázal na dvojicu mladších detí, ktoré sa o niečom dohadovali na sedadlách za bariérou. „Bianca a Nico di Angelovci."

Tá baba mala narazenú mäkkú zelenú baretku,

akoby si chcela skryť tvár. Chalan vedľa nej bol očividne jej mladší brat. Obidvaja mali jemné tmavé vlasy a olivovú pleť a pri rozhovore živo gestikulovali. On práve miešal nejaké karty. Zdalo sa, že sestra mu za niečo nadáva. Stále sa obzerala dookola, akoby cítila, že sa deje niečo čudné.

Annabeth sa spýtala: „Oni... teda, povedal si im to?“

Grover pokrútil hlavou. „Vieš, ako to je. To by ich ohrozilo ešte viac. Len čo si uvedomia, kto sú, ich pach zosilnie.“

Pozrel sa na mňa a ja som prikývol. Nikdy som celkom nepochopil, ako polokrvní „zaváňajú“ obludám a satyrom, ale vedel som, že ten pach môže človeka pripraviť o život. A čím silnejším polobohom sa stane, tým viac vonia oblude ako obed.

„Tak ich vezmime a vypadnime,“ navrhol som.

Vyrazil som smerom k tým dvom, ale Tália mi položila ruku na plece. Zástupca riaditeľa doktor Thorn vykĺzol z dverí neďaleko bariéry a postavil sa kúsok od di Angelovcov. Ľahostajne kývol naším smerom. To modré oko akoby mu horelo.

Z Thornovho výrazu som pochopil, že na ten Táliin trik s hmlou nenaletel. Tušil, kto sme. Len vyčkával, kým zistí, prečo tam sme.

„Nepozerajte sa na tých dvoch,“ prikázala nám Tália. „Musíme počkať na vhodnú chvíľu a potom ich odviesť. Tvárte sa, akoby vás vôbec nezaujímali, nech ho zvedieme z tej pachovej stopy.“

„No ako?“

„Sme traja silní polokrvní, to by ho malo zmiasť. Zamiešajte sa medzi ľudí. Správajte sa prirodzene, tancujte, ale dávajte na tie decká pozor.“

„Máme tancovať?“ spýtala sa Annabeth.

Tália prikývla. Nastražila uši, započúvala sa do hudby a uškrnula sa. „Bŕ. Kto vybral Jesseho McCartneyho?“

Grover sa zatváril dotknuto. „Ja.“

„Ach, pre bohov, Grover, to je des. Nemôžeš pustiť napríklad Green Day alebo niečo podobné?“

„Green čo?“

„Zabudni na to. Poď tancovať.“

„Ja tancovať neviem!“

„Neboj sa, povediem ťa,“ rozhodne vyhlásila Tália. „Poď, capko.“

Schmatla Grovera za ruku, až zajačal, a odviedla ho na tanečný parket.

Annabeth sa zasmiala.

„Čo je?“ zaujímalo ma.

„Nič. Len že je super byť zase s Táliou.“

Annabeth ma za posledné leto prerástla, čo mi trochu prekážalo. Predtým nenosila nijaké šperky okrem korálikového náhrdelníka Tábora polokrvných, ale teraz mala malé strieborné náušnice v tvare sovy – symbolu jej matky Atény. Stiahla si lyžiarsku čiapku a dlhé svetlé vlasy jej spadli na plecia. Vyzerala akosi staršie.

„Takže...“ Pokúšal som sa vymyslieť, o čom hovoriť.

Správajte sa prirodzene, nakázala nám Tália. Dofrasa, čo už môže byť prirodzené na polokrvnom počas nebezpečnej výpravy? „Tak čo, navrhla si v poslednom čase nejakú peknú búdu?“

Annabeth sa rozžiarili oči ako vždy, keď prišla reč na architektúru. „Pri všetkých bohoch, Percy, v tej novej škole som si vybrala ako voliteľný predmet 3D dizajn a máme tam taký špičkový počítačový program...“

Začala mi opisovať, ako navrhla obrovský pamätník, ktorý by chcela postaviť na Ground Zero na Manhattane. Hovorila o podporných nosníkoch a fasádach a podobných somarinách a ja som sa snažil počúvať ju. Vedel som, že sa chce stať fantastickou architektkou – milovala matematiku a historické budovy a podobné veci –, ale z toho, čo hovorila, som nechápal ani ň.

Medzi nami, trochu ma sklamalo, keď som počul, ako sa jej v tej novej škole páči. Prvýkrát chodila do školy v New Yorku, a tak by som sa s ňou rád stretával častejšie. Išlo o internátnu školu v Brooklyne a chodila tam spolu s Táliou. Bolo to blízko Tábora polokrvných, takže keby mali nejaký problém, Cheirón by im mohol pomôcť. Lenže bola to dievčenská škola a ja som chodil do základnej na Manhattane a vídal sa s nimi len občas.

„Hm, to je super,“ dostal som zo seba. „Takže tam zostaneš až do konca roka?“

Zamračila sa. „No, možno, ak ne...“

„Hej!“ zakričala na nás Tália. Pomaly tancovala s Groverom, ktorý sa potkýnal o vlastné nohy, kopal ju do píšťaly a tváril sa, akoby sa chcel zahrabať pod čiernu zem. Na rozdiel odo mňa sa mohol aspoň vyhovoriť, že je také drevo pre tie falošné chodidlá.

„Poďte tancovať!“ nakázala nám Tália. „Vyzerá to čudne, keď tam len tak postávate.“

Vrhol som nervózny pohľad na Annabeth a potom na skupinky báb, čo sa potĺkali po telocvični.

„No?“ nadhodila Annabeth.

„Hm, a s kým mám tancovať?“

Štuchla ma do brucha. „So mnou, chaluhový mozoček.“

„Aha. Aha, fajn.“

A tak sme šli na parket a ja som sa snažil odkukať, ako to robia Tália s Groverom. Jednu ruku som položil Annabeth na bok a ona mi tú druhú zovrela, akoby sa chystala na nejaký džudistický chvat.

„Ja nehryziem,“ zasmiala sa. „Chceš povedať, Percy, že vy chalani nemávate v škole tanečné zábavy?“

Neodpovedal som. Jasné, že sme ich mávali. No ja som nikdy ani na jednom plese poriadne netancoval. Väčšinou som sa s chalanmi zašil do kúta a tam sme hrali basketbal.

Šuchtavým krokom sme sa pár minút motali dookola. Pokúšal som sa sústrediť na niečo iné, napríklad na krepové stužky a na misu od punču – na hocičo, len nie na to, že Annabeth je vyššia než ja a že sa mi potia ruky a že jej stále stúpam na špičky.

„Čo si to predtým hovorila?“ spýtal som sa. „Máš v škole nejaký problém alebo čo?“

Našpúlila pery. „To nie. Ide o otca.“

„Hm.“ Vedel som, že Annabeth to s otcom nemá ľahké. „Myslel som, že sa to zlepšilo. Zase sa medzi vás mieša tvoja macocha?“

Annabeth si vzdychla. „Rozhodol sa presťahovať. Akurát keď si zvyknem v New Yorku, vezme tú hroznú novú prácu. Výskum do nejakej knihy o prvej svetovej vojne. V San Franciscu.“

Znelo to rovnako znechutene, akoby povedala „trestné polia“ alebo „Hádove trenírky na telesnú“.

„Takže chce, aby si sa tam odsťahovala s ním?“ spýtal som sa.

„Na druhý koniec Štátov,“ odpovedala nešťastne. „A pritom polokrvní v San Franciscu nemôžu žiť. To by mal vedieť.“

„Čože? Prečo nie?“

Annabeth prevrátila oči. Asi si myslela, že si z nej strieľam. „To predsa vieš. Je to rovno tam.“

„Aha,“ zamrmlal som. Netušil som, o čom hovorí, ale nechcel som vyzerať ako idiot. „Takže... sa vrátiš naspäť do tábora alebo čo?“

„Je to vážnejšie, Percy. Vieš... asi by som ti mala niečo povedať.“

Vtom sa zarazila. „Sú preč.“

„Čože?“

Sledoval som jej pohľad. Bariéra. Po tých dvoch polokrvných deckách, Biance a Nicovi, ani stopy. Dvierka

v bariére zostali otvorené. Doktora Thorna som nikde nevidel.

„Musíme zohnať Táliu a Grovera!“ Annabeth sa zúfalo rozhliadala dookola. „Kam zmizli? Poď!“

Vbehla do davu. Chystal som sa vyraziť za ňou, ale vpadol by som rovno do tej babskej hordy. Kľučkoval som, aby mi neprischla tá krepová paráda s rúžom, a keď som sa konečne vyslobodil, Annabeth zmizla. Točil som sa koldokola a pátral po nej aj po Tálii s Groverom, no namiesto nich som zbadal čosi, z čoho mi stuhla krv v žilách.

Asi pätnásť metrov odo mňa ležala na dlážke mäkká zelená baretka, presne taká, akú mala na hlave Bianca di Angelová. O kus ďalej sa váľalo pár rozhádzaných kariet. Potom som zazrel doktora Thorna. Vyvalil sa z dverí na druhej strane telocvične a vliekol di Angelovcov za goliere ako mačatá.

Annabeth som stále nikde nevidel, ale tipoval som, že sa vybrala opačným smerom hľadať Táliu s Groverom.

Už-už som sa rozbehol za ňou, ale potom ma trklo: Moment!

Spomenul som si, čo mi Tália povedala vo vstupnej hale a ako sa na mňa neveriacky pozerala, keď som sa jej spýtal na ten trik s lusknutím: „Chceš povedať, že Cheirón ti ešte neukázal, ako sa to robí?“ Myslel som na to, ako sa k nej Grover otočil a čakal, že všetko zachráni.

Niežeby som Táliu nemal rád. Bola super. Nemoh-

la za to, že mala za otca Dia a že sa všetko točilo okolo nej... No aj tak by som za ňou nemusel behať s každým problémom. A navyše som na to nemal čas. Veď di Angelovci sa ocitli v nebezpečenstve. Kým nájdem kamarátov, môžu byť dávno preč. Vedel som, ako to chodí s obludami. Toto zvládnem aj sám.

Vytiahol som z vrecka Anaklusmos a rozbehol sa za doktorom Thornom.

Dvere viedli do tmavej chodby. Pred sebou som počul nejaký šuchot a potom bolestné odfrknutie. Otvoril som uzáver pera.

Rástlo mi v rukách, až som držal takmer metrový bronzový grécky meč s rukoväťou pokrytou kožou. Čepeľ sa trošku rozžiarila a vrhala na rady skriniek zlaté svetlo.

Rozbehol som sa po chodbe, ale keď som sa dostal na druhú stranu, nikoho som tam nenašiel. Otvoril som dvere a znova som sa dostal do hlavnej vstupnej haly. Blúdil som v kruhu. Doktora Thorna som nikde nevidel, ale na opačnej strane miestnosti stáli di Angelovci, meraví od strachu, a civeli rovno na mňa.

Spustil som meč a pomaly som sa vybral k nim. „Len pokoj, ja vám neublížim."

Neodpovedali. Premeriavali si ma s hrôzou v očiach. Čo sa im porobilo? Kde je doktor Thorn? Možno vycítil prítomnosť môjho meča a niekam zaliezol. Obludy nenávidia zbrane z božského bronzu.

„Volám sa Percy," predstavil som sa a snažil som sa

hovoriť pokojne. „Dostanem vás odtiaľto a odvediem vás do bezpečia."

Bianca vyvalila oči a zaťala päste. Až príliš neskoro mi došlo, čo to znamená. Nebála sa ma. Snažila sa ma varovať.

Bleskovo som sa otočil a niečo mi presvišťalo okolo ucha. V pleci mi explodovala bolesť. Nejaká sila ma ako obrovská ruka trhla dozadu a hodila ma o stenu.

Mával som mečom, ale nebolo čo zasiahnuť.

Halou sa rozľahol mrazivý smiech.

„Áno, Perseus Žekson," zašušlal doktor Thorn s tým svojím otrasným prízvukom, takže mi skomolil celé priezvisko. „Ja viem, kto si."

Snažil som sa vyslobodiť si plece. Kabát a košeľu mi prišpendlila k stene akási kopija – čierna strela, ktorá merala asi jednu stopu a podobala sa na dýku. Keď mi prešla šatami, odrala mi kožu na pleci. Rana ma bolela. Niečo podobné som už raz cítil. Jed.

Nútil som sa zachovať chladnú hlavu. Nemôžem omdlieť.

Blížila sa k nám tmavá silueta. Do tlmeného svetla vstúpil doktor Thorn. Stále vyzeral ako človek, ale na tvári mal diabolský výraz. Žiarili v nej dokonale biele zuby a hnedé a modré oko odrážali jas môjho bronzového meča.

„Vďaka, že si vyšiel z tej telocvične," prehodil. „Neznášam stredoškolské plesy."

Znova som sa ho pokúsil zasiahnuť mečom, ale stál mimo dosahu.

„Šššup!“ Odkiaľsi spoza doktora Thorna vyletela druhá strela. Vyzeralo to, akoby sa ani nepohol. Akoby za ním stál niekto neviditeľný a hádzal spoza jeho chrbta nože.

Bianca vedľa mňa zajačala. Do kamennej steny sa zarazil ďalší tŕň, asi tak centimeter od jej tváre.

„Všetci traja pôjdete so mnou,“ rozkázal doktor Thorn. „Potichu. Poslušne. Ak vydáte čo len hlások, zavoláte o pomoc alebo sa pokúsite bojovať, ukážem vám, ako presne viem mieriť.“

Druhá kapitola

ZÁSTUPCA RIADITEĽA SPÚŠŤA TŔŇOMET

Netušil som, aká obluda doktor Thorn je, ale bol mimoriadne rýchly.

Možno by som sa ubránil aj sám, ak by som si mohol aktivovať štít. Stačilo by len dotknúť sa hodiniek na zápästí. Lenže ochrániť pritom aj di Angelovcov, to už na mňa bolo priveľa. Potreboval som pomoc a napadal mi len jeden spôsob, ako ju získať.

Zavrel som oči.

„Čo to stváraš, Žekson?“ zasyčal doktor Thorn. „Pohni sa!“

Otvoril som oči a šuchtal sa ďalej. „Bolí ma to plece,“ zaklamal som a snažil som sa, aby to znelo utrápene, čo mi nerobilo veľký problém. „Páli ma to.“

„Pche! Môj jed bolí, ale nezabije ťa. Bež!“

Thorn nás hnal von a ja som sa pokúšal sústrediť. Predstavil som si v duchu Groverovu tvár. Zameral som sa na svoje pocity strachu a nebezpečenstva. Vlani v lete Grover vytvoril medzi nami spojenie vcítením. Posielal mi vízie do snov, aby mi dal vedieť, keď sa ocitne v nebezpečenstve. Pokiaľ som vedel, boli sme

stále spojení, ale ešte nikdy som sa nepokúšal Grovera kontaktovať. Ani som netušil, či to bude fungovať, keď Grover nespí.

Hej, Grover! pomyslel som si. Thorn nás unáša! Je to maniak a hádže po nás otrávené tŕne. Pomoc!

Thorn nás hnal do lesa. Vydali sme sa po zasneženom chodníku, matne osvetlenom staromódnymi lampami. Plece ma bolelo. Roztrhané šaty mi prefukoval taký studený vietor, že som si pripadal ako cencúľ.

„Pred nami je čistina," oznámil Thorn. „Tam vám zavoláme odvoz."

„Aký odvoz?" chcela vedieť Bianca. „Kam nás vediete?"

„Ticho, ty mizerné dievčisko!"

„Nehovorte tak mojej sestre!" zaprotestoval Nico. Hlas sa mu triasol, ale prekvapilo ma, že si vôbec trúfol ozvať sa.

Doktor Thorn zavrčal a rozhodne to neznelo ľudsky. Chlpy vzadu na krku sa mi zježili, ale prinútil som sa kráčať ďalej a predstierať, že som poslušný malý zajatec. Medzitým som horúčkovito vysielal myšlienky – niečo, čo by pritiahlo Groverovu pozornosť: Grover! Jablká! Plechovky! Pohni tým svojím chlpatým zadkom a priveď so sebou pár poriadne ozbrojených kamošov!

„Stáť," zavelil Thorn.

Stromy sa rozostúpili. Dostali sme sa na útes nad morom. Aspoň som cítil, že tam dole, desiatky metrov

pod nami, sa rozprestiera more. Počul som víriace vlny a cítil chladnú slanú penu. No videl som len hmlu a tmu.

Doktor Thorn nás tlačil k okraju zrázu. Zakopol som, ale Bianca ma zachytila.

„Vďaka," zašomral som.

„Čo je zač?" spýtala sa šeptom. „Ako máme proti nemu bojovať?"

„Hm... pracujem na tom."

„Bojím sa," mrnčal Nico. S niečím sa hral – s nejakým kovovým vojačikom.

„Ticho!" rozkázal doktor Thorn. „Otočte sa ku mne!"

Otočili sme sa.

Thornove dvojfarebné oči sa lačno zaleskli. Vytiahol niečo spod saka. Najprv mi napadlo, že má vyskakovací nôž, ale bol to len telefón. Stlačil tlačidlo naboku a povedal doň: „Tá zásielka je pripravená na odovzdanie."

Ozvala sa nezrozumiteľná odpoveď a mne došlo, že Thorn má zapnutý režim krátkovlnnej vysielačky. Pripadalo mi to až príliš moderné a strašidelné – monštrum, čo používa mobil.

Obzrel som sa za seba a uvažoval, ako ďaleko je ten zráz.

Doktor Thorn sa rozosmial. „Jasné, Poseidónov syn. Skoč! Je tam more. Zachráň sa."

„Ako ťa to oslovil?" zahundrala Bianca.

„Potom ti to vysvetlím," odbil som ju.

„Máš nejaký plán?“

Grover! pomyslel som si zúfalo. Príď!

Možno by som mohol oboch di Angelovcov vziať a skočiť s nimi do oceána. Ak by sme ten pád prežili, možno by som prinútil vodu, aby nás zachránila. Také veci sa mi už podarili. Keby mal otec dobrú náladu a počúval, hádam by nám pomohol. Hádam.

„Zabil by som vás, kým by ste sa stihli dotknúť vody,“ vyhlásil doktor Thorn, akoby mi čítal myšlienky. „Tebe nedochádza, kto som, že?“

Za jeho chrbtom som zachytil nejaký pohyb a ďalšia strela zasvišťala tak blízko, až mi poškriabala ucho. Za doktorom Thornom sa niečo vynorilo – pripomínalo to katapult, ale bolo to pružnejšie... takmer ako chvost.

„Nanešťastie,“ lamentoval Thorn, „ste žiadaní, pokiaľ možno, živí. Inak by už bolo po vás.“

„Kto si nás žiada?“ chcela vedieť Bianca. „Pretože ak si myslíte, že dostanete výkupné, tak sa mýlite. My nemáme nijakú rodinu. Nico a ja...“ Hlas sa jej trochu zlomil, „... nemáme nikoho, len jeden druhého.“

„Óóó,“ uškrnul sa doktor Thorn. „Nerobte si starosti, milí moji. Čoskoro sa stretnete s mojím zamestnávateľom. Potom dostanete úplne novú rodinku.“

„Luke,“ napadlo mi. „Vy pracujete pre Luka.“

Keď som vyslovil meno svojho starého nepriateľa – bývalého kamoša, ktorý sa ma už niekoľkokrát pokúsil zabiť –, doktor Thorn znechutene odul pery. „Ty

netušíš, čo sa deje, Perseus Žekson. No nech ťa ženerál poučí sám. Dnes večer mu preukážeš veľkú službu. Teší sa, že sa s tebou stretne."

„Ženerál?" spýtal som sa. Potom som si uvedomil, že to po ňom opakujem aj s francúzskym prízvukom. „Teda... kto je generál?"

Thorn sa zahľadel k obzoru. „Á, tu to máme. Vaša doprava."

Keď som sa otočil, v diaľke nad morom som zbadal svetlo reflektora. Potom som začul vrčanie vrtule helikoptéry, čím ďalej, tým hlasnejšie a bližšie.

„Kam nás to beriete?" spýtal sa Nico.

„Mal by si si to vážiť, chlapče. Budeš mať šancu pridať sa k skvelej armáde! Ako v tej hlúpej hre, ktorú hráš s kartami a bábikami."

„To nie sú bábiky! Sú to figúrky! A tú svoju skvelú armádu si môžete vziať a strčiť si ju..."

„No tak, no tak," napomínal ho doktor Thorn. „Ty si to ešte rozmyslíš a pripojíš sa k nám, chlapče. A ak nie, no... polokrvní sa dajú využiť aj inak. Máme plno oblúd, ktoré treba kŕmiť. Veľké prebudenie je v plnom prúde."

„Veľké čo?" spýtal som sa. Za každú cenu som sa ho pokúšal zapojiť do ďalšieho rozhovoru a medzitým som sa snažil vymyslieť plán.

„Prebudenie oblúd." Doktor Thorn sa diabolsky usmial. „Práve sa preberajú tie najhoršie a najmocnejšie obludy, ktoré nebolo vidieť tisícky rokov. Prinesú smrť a skazu, aké smrteľníci ešte nezažili. A čoskoro

budeme mať tú najdôležitejšiu obludu zo všetkých – tú, ktorá privodí pád Olympu!“

„No fajn,“ pošepkala mi Bianca. „Je to jasné, úplne sa zbláznil.“

„Musíme skočiť z útesu,“ povedal som jej potichu. „Do mora.“

„Ohromný nápad. Aj tebe asi preskočilo.“

Nemal som šancu dohadovať sa s ňou, pretože práve v tej chvíli ma zasiahla neviditeľná sila.

Keď sa na to spätne pozerám, Annabeth to vymyslela geniálne. S čiapkou neviditeľnosti na hlave vrazila do di Angelovcov a do mňa a zvalila nás na zem. Doktora Thorna to na zlomok sekundy zaskočilo a prvá spŕška striel nám vďaka tomu neškodne presvišťala ponad hlavy. Tálii a Groverovi to umožnilo priblížiť sa zozadu – a Tália držala v ruke svoj čarovný štít Aegis.

Ten, kto nevidel, ako sa Tália ženie do boja, ešte nezažil skutočnú hrôzu. Tália používa obrovskú kopiju, čo skrýva vo vrecku v podobe slzotvorného plynu, ale to ešte nie je to najhoršie. Má totiž štít vyrobený podľa toho, ktorý jej otcovi Diovi darovala Aténa – aj ten sa volal Aegis. Zdobí ho hlava Gorgóny Medúzy vymodelovaná z bronzu, a aj keď nepremieňa na kameň, väčšina ľudí spanikári a zdrhne, len čo ho zazrie.

Dokonca aj doktor Thorn sa mykol a zavrčal, keď ho zbadal.

Tália vyrazila vpred so svojou kopijou a s výkrikom: „Za Dia!“

Myslel som, že doktor Thorn to má spočítané. Tália mu zaútočila kopijou na hlavu, ale on len zavrčal a zvalil ju nabok. Ruka sa mu premenila na oranžovú labu s obrovskými pazúrmi, ktorými sekol po Táliinom štíte, až to zaiskrilo. Nebyť Aegisu, rozsekal by Táliu na kusy. Takto sa jej podarilo prevaliť dozadu a pristáť na nohách.

Zvuk helikoptéry za mnou silnel, ale nemal som odvahu otočiť sa. Doktor Thorn vypustil na Táliu ďalšiu dávku striel a mne konečne došlo, ako to robí. Mal chvost ako škorpión s ježatými hrotmi na konci. Strela sa od Aegisu odrazila, ale sila úderu zrazila Táliu na zem.

Grover vyrazil dopredu. Priložil si k ústam píšťalu a začal hrať bláznivú melódiu, ktorá pripomínala nejaký divoký pirátsky tanec. Zo snehu vyrazila tráva. O pár sekúnd sa už doktorovi Thornovi ovíjali okolo nôh šľahúne silné ako povrazy a zväzovali ho.

Doktor Thorn zareval a začal sa meniť. Rástol a rástol, až nadobudol svoju pravú podobu – tvár mal stále ľudskú, ale telo patrilo veľkému levovi. Z kožovitého ostnatého chvosta mu na všetky strany vyletovali vražedné tŕne.

„Mantichora!“ zajačala Annabeth, teraz už viditeľná, lebo pri náraze do nás jej čarovná čiapka Yankees zletela z hlavy.

„Počúvajte, čo ste zač?“ zapichla do nás pohľad Bianca di Angelová. „A čo je toto?“

„Mantichora?“ zalapal po dychu Nico. „Tá má hodnotu útoku tritisíc a bonus päť za obranný dostrel!“